

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ ΜΠΡΑΝΤ

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ

ΠΟ χρόνια τώρα ή γρήα έφημεριδοπάλης στεκόταν μπροστά στην είσοδο ενός μεγάλου θεάτρου του Μπραντ-γούσι. Τα μαλλιά της ήταν κάτασπρα και τὰ μάτια της είχαν τήν έκφραση εκείνου που δοκίμασε πολύ μεγάλες χαρές, μά και πολύ μεγάλες λύπες. Τό πρόσωπό της τέλος είχε λεπτά κι' ευγενικά χαρακτηριστικά που έδειχναν ότι ή γυναίκα αυτή ήταν άλλοτε μία από τις κυρίες του καλού κόσμου. Κι' όχι μόνο αυτό, μά κι' ότι ήταν μία σπάνια όμορφή. Οί φίλοι της τήν έλεγαν μ' ένα χαμόγελο «κυρία "Αστορμιλτ"». Ποιός ξέρει ώστόσο

πόό ήταν τό πραγματικό της όνομα.

Έκείνο τό θράυό λοιπόν έτυχε νά τήν προσέξή κι' ή Μόλλυ Ο'Λήαρ που πήγαινε στό θέατρο μέ τόν φίλο της. Η δύο γυναίκες κυτάχθηκαν στά μάτια πολύ παράξενα. Η «κυρία "Αστορμιλτ"» είχε δη στό ζώή της πολλές νέες σάν τήν Μόλλυ Ο'Λήαρ. Η κοπέλλα ήταν χαριτωμένη, μέ γλυκό πρόσωπο κι' άθωα μάτια. "Όσο για τό φόρεμά της, ήταν συγκινητικό. Τό έμπειρο μου μιάς γυναίκας καταλάβαινε άμέσως ότι είχε κάνει πολλές θυσίες και πολλές ήρωικές προσπάθειες για νά φανή όμορφη, λουσατή, μέ λίγα έξοδα.

Μόλις όμως ή «κυρία "Αστορμιλτ"» έφριξε μία ματιά στόν άνδρα που συνόδευε τή νέα, κατάλαβε ότι ή κοινωνική τάξη τους ήταν διαφορετική. «Είνε ένας δανδή!» συλλογίστηκε. "Ο συνοδός της Μόλλυ Ο'Λήαρ ήταν ύψηλόσωμος, νευρικός κύριος μέ τήν κρύα και σταθερή ματιά εκείνου που πετυχαίνει πάντα ότι θελήσει.

Η έφημεριδοπάλης χαμογέλασε στην κοπέλλα. Η Μόλλυ, άξαφνα, πέρασε τό χέρι της στό μπράτσο του φίλου της.

—Πάρτε μου μία έφημερίδα, μίστερ Φράνσουορθ... Φρέντ... διόρθωσε γρήγορα κοκκινίζοντας από τήν ντροπή της.

—Μά τί θά τήν κάνης; τήν ρώτησε εκείνος άδιάφορα.

—Δέν ξέρω... του άπάντησε διαταχτικά. Μου πέρασε ή ιδέα ότι θά μου φέρη τύχη...

Ο φίλος της χαμογέλασε ειρωνικά.

—Μην είσαι δά τόσο προληπτική, μικρούλα μου, τής είπε.

—Ω, δέν είνε κακό, Φρέντ... "Επειτα, ποιός ξέρει;... φιθόρισε ή Μόλλυ.

—Άνοιξές! τής άπάντησε ό μίστερ Φράνσουορθ. "Αν περιμένεις άπ' τήν τύχη...

—Δέν περιμένω τίποτα! διαμαρτυρήθηκε ή Μόλλυ. Μήπως έκανα τίποτα για νά ντρέμαμαι και θάλω νά τό έπαρθώσω...

—Κι' όμως... Έλεγε ή λαμπερή ματιά της «κυρίας "Αστορμιλτ"» που έστεκε εκεί κοντά τους.

Ο μίστερ Φράνσουορθ έσφιξε άπάνω του τήν Μόλλυ, μία στιγμή, άνάμεσα στόν κόσμο της είσοδού.

—Βέβαια, δέν έκανες κανένα κακό, άγάπη μου... τής είπε. Μά, καμμία φορά, δέν ξέρει καείς τί μπορεί νά του συμβή... "Ακουσε λοιπόν: άν σου συμβή τίποτα, νά μη διάτσης νάρθης σ' έμένα. Θά σέ συγχωρώω, Μόλλυ...

Η «κυρία "Αστορμιλτ"» κατάλαβε ότι ό μίστερ Φράνσουορθ

αυτόν συμβάντων, τό όποίο για τήν αθεντικότητα των εξιστορουμένων, ύπόγραψε κι' αυτός κι' οί άλλοι αυτόπτες αδικόι του!!!

"Ας άντιτρέσω τώρα, άν θελουν, για νά πεισθούν, οί άναγνώστες μας στην ιστορία, και θά δούν εκεί τά έξής έπισειδαιωτικά τής τρομερής εκείνης και προφητικής όπτασίας.

Θά δούν δηλαδή, ότι πέντε βασιλείς, μετά τήν βασιλεία του Καρόλου ΙΑ', βασιλεύσε στην Σουηδία ό Γουσταός Γ', τόν όποιον δολοφόνησε μέ μαχαίρι ό νεαρός εσπαρτίος "Αγκαρ-οστρεμ. Θά δούν έπίσης ότι ό βασιλοκτόνος καταδικάστηκε σέ θάνατο κι' αποκεφαλίστηκε μπροστά στη συνέλευση τών Τεσσάρων Τάξεων του Κράτους κι' ότι τό παιδάκι μέ τό στέμμα, τό όποιο στεκόταν πλάι στό πτώμα αμφοφύρτου πατέρα του, κατά τήν όπτασία, ήταν ό άνήλικος πραγματικά γιούδ και διάδοχος του δολοφονηθέντος Γουσταού Γ' βασιλέως της Σουηδίας Γουσταός "Αδόλφος Δ'...

Τό άναφερμένο έδω έγγραφο είνε ιστορικό και έγινε γνωστό και πρην άκόμη πραγματοποιηθούν τά γεγονότα της προφητείας.

Και τώρα μπορεί νά θυγάη κανείς δτιδήποτε συμπεράσμα θέλει έπί της άλλοκτοης αυτής ιστορίας...

δέν είχε καλή ψυχή. Ήταν ένας άνθρωπος που ήθελε τό κακό της Μόλλυ Ο'Λήαρ.

—Μ' άγαπάς; τόν ρώτησε μέ τρυφερότητα ή νέα.

Κι' έβλεπε καείς καθαρά ότι ήθελε λιγάκι έρωτα, για νά δικαιολογήσει ότι κι' άν συνέβαινε. Δέν είνε κανένα κακό ό έρωας.

—Μά ναι, ξέρεις πόσο σ' αγαπάω... τής άπάντησε ό μίστερ Φράνσουορθ. Σου έφερα μάλιστα και κάτι, για νά σου δείξω πόσο σ' αγαπάω. Θά σου τό δώσω ύστερ' από τό θέατρο...

Και κύταξε τριγύρω του. Η «κυρία "Αστορμιλτ"» του έφριξε μία δαπεραστική ματιά.

—Παλιόγρηνα! γκρινιάξε ό μίστερ Φράνσουορθ και χαμογέλασε.

«Αυτός ό άνθρωπος δέν μ' άρέσει—συλλογίστηκε ή «κυρία "Αστορμιλτ"»—γιατί φαίνεται ότι είνε πατρειμένος. Η γυναίκα του θά λείπη στην Ευρώπη. Η κοπέλλα αυτή δουλεύει, δίχως άλλο, στό γραφείο του. Τέτοιοι άνθρωποι κάνουν φίλες τους τις δακτυλογράφους... Αύτ ή φορά όμως θά έλεγε καείς ότι θρήκε τό δάσκαλό του... Δέν μ' άρέσει αυτός ό άνθρωπος, δέν μ' άρέσει.»

Και πήγε πιο κοντά στην είσοδο. Μά εκείνη τή στιγμή ό μίστερ Φράνσουορθ κι' ή Μόλλυ Ο'Λήαρ μπήκανε στό θέατρο.

Δέν είχε τελειώσει άκόμη ή παράσταση, όταν άρχισε νά θρέψη. Η ύγρασία ανέβαινε από τή μαύρη άσφαλο και πάγαινε τήν «κυρία "Αστορμιλτ"». Πώς άντιρριχιάζε από τό κρύο ή καυμένη! Κανείς βέβαια δέν τήν έμποδίζε νά γυριση στό σπίτι της. Κι' όμως, άν έμεινε άκόμη λίγο, θά μπορούσε νά μαζέψη κι' άλλη μία φουγάτα βεκάρες κι' έτσι θά στεκόταν στό γυρισμό νά πιή ένα ποτήρι τζίν στό υπάω του Τόνυ. Ο Τόνυ δέν ήταν κακός, υ: είχε κομψοτεία τά βερσεσεία. Κι' ή «κυρία "Αστορμιλτ"» είχε συνήθειες τόσο τό πιστό! "Ας είνε... "Επρεπε νά περιμένη και για κάποιον άλλο λόγο. Έκείνη ή κοπέλλα μέ τ' άθωα μάτια τής είχε θυμίσει τήν παλιά ζωή της κι' είχε ξυπνήσει ένα σωρό παλιά φατάσματα...

Μά νά τώρα, άρχισαν πιά νά θυγαίνον οί πρώτοι θεαταί. Τά πολυτελή αυτοκίνητα και τά ταξί ξεχούθησαν κοντά στό πεζοδρόμιο. Ο Μπίγκ Τζιμ, ό μεγαλοπρεπής πορτιέρος του θεάτρου, άρχισε νά φωνάζη δυνατά κι' έπίσημα τά ιδιωτικά αυτοκίνητα. Κι' έθρεψε. "Εθρεψε σιγανά, πένθιμα...

—Εφημερίδες! Τελευταία έκδοσις! φώναζε μέ τή ραγιαμένη φωνή της ή «κυρία "Αστορμιλτ"». Ο κόσμος σιγά-σιγά άράωσε.

"Αξαφνα ή «κυρία "Αστορμιλτ"» σήκωσε τό κεφάλι. Τό ζευγαράκι ήταν δίπλα της.

—Μέ κοροΐδεσε, αυτός ό θάλακς ό Μπίγκ! φώναζε μέ λύσσα ό μίστερ Φράνσουορθ. Περιμένε μέ δώ πέρα, Μόλλυ. Πάω νά θρω ένα ταξί...

Κι' όταν έφυγε ό μίστερ Φράνσουορθ, ή γρηά «κυρία "Αστορμιλτ"» πλησίασε τήν Μόλλυ.

—"Ακουσε... τής είπε τότε, ξαφνικά.

Η Μόλλυ άνατριχίασε.

—"Ακουσε, τής έαναείτ ή «κυρία "Αστορμιλτ"», κι' εγώ μία φορά ήμουν όμορφη. Και φρόνιμη. "Ω, πάρα πολύ φρόνιμη...

Η Μόλλυ έκανε νά τραθήξει πιο πέρα.

—"Ημουν κι' εγώ έρωτευμένη, σάν κι' έσένα, εξακολούθησε άτάραχη ή γρηά, ναι...σάν κι' έσένα! Δέν είνε κακό... Βέβαια! Δέν είνε κακό... "Εκείνος ήταν πλούσιος... "Εγώ ήμουν ύπάλληλος του... Ναι... Και μ' άφισε... "Ημουν τότε δεκαοχτώ χρόνων. Δέν λέω: μου έδινε λεφτά, μά για κύττα πώς κατάντησα, τώρα.

—Γιατί μου τά λέτε όλα αυτά; φιθόρισε ή Μόλλυ Ο'Λήαρ.

Η γρηά έκανε ένα θύμα πιο μπροστά κι' είπε:

—Ξέρεις πώς τόν έλεγαν, τόν έλεγαν Φόινσουορθ... Κι' έμοιαζε μέ τό φίλο σου... Ποιός ξέρει. Μπορεί νά ήταν ό πατέρας του... Πώς τόν λένε τόν καλό σου;

Η Μόλλυ Ο'Λήαρ έτρεμε σύγκορμη, κάτω από τή βροχή. Κι' άξαφνα, μέ μία πνιγμένη κραυγή, έσκυψε τό κεφάλι κι' άρχισε νά τρέχη σάν τρελλή, ώπου γάχθηκε στό θάθος του δρόμου.

Η «κυρία "Αστορμιλτ"» μάζεψε τις θρεγμένες έφημερίδες της και τράβηξε κι' εκείνη για τό μπαρ του Τόνυ. "Α, ένα ποτηράκι τζίν θά τής τό έδινε ό Τόνυ, βερσεσέ πάλι, βερσεσέ...

—"Αλήθεια, πώς τόν έλεγαν αυτόν τόν όμορφονό; άναρωτιόταν. Φράνσουορθ; Είχα άκούσει άραγε καλά; Μά ναι, έτσι θά τόν έλεγαν: Φράνσουορθ. Παράξενο όνομα! Τ' άκούω για πρώτη φορά στη ζωή μου...

Κι' ή «κυρία "Αστορμιλτ"» ήταν δλόχαρη που είχε σώσει από μία συμφορά τήν έρωτευμένη Μόλλυ Ο'Λήαρ.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ ΜΠΡΑΝΤ

